

LIBRIS

We know
books

**VIAȚA,
ACATISTUL ȘI PARACLISUL
SFINTEI CUVIOASE
PARASCHEVA DE LA IAȘI**

(14 octombrie)

LUCRARE PUBLICATĂ
CU BINECUVÂNTAREA
PREAFERICITULUI PĂRINTE

DANIEL

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC
ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI - 2013

Redactor coordonator: Arhim. Chiril Lovin
Tehnoredactor: Florin Leonte

Toate drepturile rezervate
EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC
ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ
ISBN 978-973-616-219-0

VIAȚA SFINTEI CUVIOASE PARASCHEVA DE LA IAȘI

(14 octombrie)

Sfânta Cuvioasă Parascheva s-a născut în satul Epivata din Tracia, nu departe de Constantinopol, și a trăit în prima jumătate a veacului al XI-lea. Părinții ei erau oameni evlavioși și înstăriți, care, în afară de Sfânta Parascheva, au mai avut un fiu, Eftimie, care avea să fie mai târziu episcop al Maditului și Sfânt Ierarh izvorător de mir (pomenit la 5 mai). Tatăl lor, pe nume

Nichita, a murit pe când copiii aveau doar câțiva ani, iar mama lor, al cărei nume nu s-a păstrat, s-a îngrijit să le dea o bună creștere, în frica de Dumnezeu și în deprinderea faptelor bune creștinești, dar mai ales în deprinderea rugăciunii, a postului și a milosteniei. Odată, pe când avea 10 ani, a auzit cuvintele Domnului spuse tânărului bogat: „*Mergi, vinde averile tale, apoi vino de urmează Mie!*” (cf. Matei 19, 21). Fericita a ascultat aceste cuvinte ca pe o chemare a lui Dumnezeu, sporindu-și râvna pentru rugăciune, privegheri, milostenie și nevoie. Nu o dată Sfânta a dat săracilor hainele sale cele bune, îmbrăcând hainele ponosite ale acelor, iar

odată a dat ca milostenie chiar cruciulița de aur pe care o purta la piept, înlocuind-o cu una de lemn. Certată de mama sa, fericita a răspuns că sfânta cruce este semnul dragostei lui Hristos pentru oameni și a socotit că o poate da milostenie din dragoste față de semenii, după porunca lui Hristos. La vârsta de 15 ani, după trecerea la Domnul a evlavioasei sale mame, ca una ce avea dorința de a se retrage din lume și de a trăi în singurătate, aproape de Domnul, Sfânta a înțeles că, pentru ea, a venit vremea să lase toate și să urmeze Mântuitorului. Moștenind o mare avere de la părinți, împreună cu fratele ei, tânăra Parascheva și-a dăruit săracilor

partea ei de moștenire și a mers la Constantinopol, să se închine moaștelor Sfinților și să caute povățuire duhovnicească. De acolo a mers la o mănăstire închinată Născătoarei de Dumnezeu, în Heraclea Pontului, unde a rămas vreme de cinci ani, ducând o viață aspră, la anii tinereții ei, după rânduiala monahiilor, apoi a plecat la Ierusalim, ca să se închine Sfintelor Locuri. Deci, văzând, cu mare mulțumire sufletească, acele Sfinte Locuri binecuvântate de pașii Mântuitorului, a mers cu bucurie în pustia Iordanului și, aflând o mănăstire de fecioare, a intrat acolo și cânta neconținut laude lui Dumnezeu, vărsând râuri de lacrimi, că o stăpânea o nesfârși-

tă dragoste de Mirele Hristos și i se dăruise culmea virtuților pustnicești, smerita cugetare. Deci, după o vreme, a venit îngerul Domnului și i-a zis: „Să lași pustiu și să te întorci în patria ta, că acolo ți se cuvine să-ți dai trupul pământului”. Și, înțelegând Cuvioasa că porunca este de la Dumnezeu și că viața ei este scurtă, a lăsat fără voie pustiu și, venind în împărătească cetate, Constantinopolul, a intrat în biserica cea preafrumoasă a Sfintei Sofii, apoi în biserica Vlaherne a Născătoarei de Dumnezeu și a dat laudă lui Dumnezeu, că i-a ajutat să-I slujească Lui cu dreaptă credință. Cuvioasa Parascheva, care avea pe atunci doar 25 de ani, s-a

întors în patria sa, așezându-se, ca o străină, lângă biserica Sfinților Apostoli din satul Calicratia, sat vecin cu Epivata natală. Și, viețuind acolo încă doi ani, rugându-se pentru sine și pentru toată lumea, și-a dat obștescul sfârșit în mâinile preaiubitului ei Mire, Hristos Cel viu, iar trupul ei a fost îngropat lângă biserică.

Și, trecând vreme de mulți ani, un corăbier a fost înmormântat lângă sfântul ei trup, iar Cuvioasa s-a arătat în vedenie mai multor credincioși, cerându-le să scoată din pământ sfintele ei moaște. Și, fiind scoase din mormânt moaștele cele întregi și bine mirositoare ale Sfintei, Dumnezeu le-a proslăvit cu faceri de

minuni. Că bolnavii și îndrăciții dobândeau tămăduire, atingându-se de sfintele ei moaște.

În anul 1235, moaștele Sfintei au fost luate de împăratul Ioan Asan al II-lea, al românilor și bulgarilor (1218-1241), și au fost așezate cu cinste la *Târnovo*. Mai târziu, în anul 1393, au fost strămutate la *Belgrad*, și, apoi, în 1521, au fost aduse la *Constantinopol*, la biserica Patriarhiei. Aceste moaște, mai pe urmă, le-a adus Voievodul Vasile Lupu (1634-1653) din Constantinopol la *Iași*, în Moldova, la minunata lui ctitorie, Mănăstirea Sfinților Trei Ierarhi, în anul 1641. Sfintele moaște au fost dăruite Moldovei de patriarhul Constantinopolului Partenie I (1639-1644), ca recunoștință pentru dărnicia